

Arrest

nr. 188 056 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 januari 2017.

1.3. Op 28 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Libanese nationaliteit bezit en van Palestijnse afkomst bent. U bent op 2 december 1989 in Saida geboren. U en uw familieleden waren als staatloze Palestijnen geregistreerd bij UNRWA. Als kind groeide u op in het Palestijns vluchtelingenkamp 'Burj Al Shamali', in Tyr. Midden jaren '90, werden u en uw gezinsleden aan vaderskant genaturaliseerd en ontvingen jullie de Libanese nationaliteit. Eind jaren '90 verhuisde u met uw familie naar een eigen woning in het Palestijns vluchtelingenkamp 'Ayn Al Helwe', in Saida. U volgde tot het negende studiejaar les bij een UNRWA-school. Daarna werkte u als hersteller van computers.

De wijk waar u woonde, Taitaba, lag op de frontlijn tussen de diverse strijdende milities in het kamp. In de periode voorafgaand aan uw vertrek waren er geregeld ontvoeringen, liquidaties, en vuurgevechten. Vanaf eind april 2015 kregen u en uw vrienden, wanneer jullie op straat waterpijp rookten, het gezelschap van een buurtbewoner, een zeker H.(...) M.(...) I.(...) B.(...). Hij was een soennitische Palestijn maar had via zijn sjiiitische Libanese vrouw een job als verpleger kunnen bemachtigen. In dezelfde periode merkte u dat een andere buurtbewoner, een zekere A.(...) F.(...), geregeld op de motor voorbijreed en zijn wapen toonde wanneer jullie met H.(...) M.(...) praatten.

Op 3 mei 2015 hingen u en uw broer M.(...) S.(...) (S...) (OV 8.140.386 - CG 15/28818) als vanouds rond op straat toen H.(...) M.(...) naar jullie toekwam. Hij zei dat jullie zich moesten schamen omdat jullie al voor de tweede maal zijn stroomschakelaar hadden uitgeschakeld. De eerste keer had zijn dochter de schakelaar opnieuw aangezet, nu kwam hij zelf poolshoogte nemen. Jullie zeiden dat jullie niet wisten waarover hij het had, waarop H.(...) M.(...) de schakelaar aanzette en zei dat hij later op de avond waterpijp met jullie zou roken. Toen hij zich omdraaide en naar huis wandelde hoorden jullie drie gedempte schoten. Jullie zagen hoe H.(...) M.(...) neerzeeg, liepen op hem toe, en zagen in een aanpalende steeg de twee daders, namelijk A.(...) F.(...) en een gemaskerde man. A.(...) F.(...) richtte zijn pistool op M.(...) maar haalde de trekker niet over. Vervolgens vluchtte hij. Onmiddellijk na het incident stroomden de omstaanders toe. H.(...) M.(...) werd naar het ziekenhuis gebracht en twee uur later vernamen jullie dat hij was overleden. Nog dezelfde dag kwam zijn echtgenote naar jullie toe. Nadien gingen jullie naar huis en vertelden aan jullie vader wat jullie hadden gezien. Dezelfde avond werd uw vader via het interne communicatiesysteem opgebeld door een onbekende persoon. De onbekende man zei dat jullie iets hadden gezien dat jullie niet hadden mogen zien en dat men jullie zou liquideren. Uw vader vroeg bijkomende toelichting, maar de beller hing onmiddellijk op.

Na de moord bleek dat de dader tot de islamistische groepering 'Jund Al Sham' behoorde, terwijl H.(...) M.(...) een leider en ronselaar was van 'Seraya Al Muqawma', een aan Hezbollah gelinkte organisatie. Het ging dus om een politieke afrekening. Als gevolg daarvan durfden u en uw broer het huis niet te verlaten. Jullie beperkten jullie bewegingen tot het absolute minimum maar verlieten herhaaldelijk de ouderlijke woonst wanneer de situatie te onveilig werd. Jullie doken in dat geval onder bij vrienden of kennissen buiten het kamp. Wanneer de situatie veiliger werd keerden jullie steeds terug naar de ouderlijke woonst.

In tussentijd had uw vader contact met de 'Lijan Shabiya', het 'Popular Committee', van het kamp. Midden augustus 2015 schreven ze jullie een attest waarin stond dat jullie veiligheid in het gedrang was. Op basis van dit attest hoopten jullie buiten het kamp een huurwoning te vinden. Eind augustus 2015 vonden jullie een woning maar op 1 september 2015 werd uw vader opgebeld door een aanhanger van Hezbollah. De persoon zei dat jullie zich moesten aanmelden voor verhoor aangezien jullie informatie hadden over de daders. Uw vader weigerde, waarop de persoon zijn bevel herhaalde en de telefoon inhaakte.

Hezbollah heeft een grote invloed op het Libanees staatsbestel en bijgevolg waren jullie niet langer veilig in Libanon. Jullie besloten daarom het land te verlaten.

Op 20 september 2015 verlieten u en uw broer M.(...) de ouderlijke woonst. Jullie vlogen via de luchthaven van Beiroet naar Dalaman, Turkije. De volgende dag reisden jullie vanuit Izmir met de rubberboot naar het Griekse eiland Mytilini. Vervolgens reisden jullie via het Griekse vasteland naar België. Op 8 oktober 2015 vroegen jullie in België asiel aan.

Bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) lieten jullie noteren dat jullie staatloze Palestijnen waren. Daarnaast lieten jullie onvermeld dat jullie zus F.(...) omstreeks 2013 of 2014 via gezinshereniging naar België was gereisd. Tijdens de gehoren op 4 januari 2017 pasten jullie dit aan en gaven jullie bovenstaande versie van de feiten.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw broer volgende stukken voor: kopie Libanese identiteitskaart van M.(...) dd. 18/07/2012, kopie Libanese identiteitskaart van Ma.(...) dd. 27/03/2011, kopie uittreksel burgerlijk register van Libanon - Ma.(...) dd. 22/01/2013, kopie uittreksel burgerlijk register van Libanon - M.(...) dd. 04/02/2015, Libanese geboorteakte - M.(...), Libanese identiteitskaart voor Palestijnen (blauwe kaart) - M.(...) dd. 2015, Libanese identiteitskaart voor Palestijnen (blauwe kaart) - Ma.(...) dd. 2015, attest Libanese ambassade van Brussel dd. 29/08/2016 - M.(...), UNRWA Family Registration Card dd. 06/03/2014, UNRWA schoolattest - M.(...), UNRWA woonstbevestiging -

M.(...), kopieën van naturalisatiedocumenten - grootvader, screenshots van Facebook, drie foto's uit wijk, drie foto's (met link naar artikels) betreffende het overlijden van H.(...) M.(...) I.(...) B.(...), attest The 'Palestinian Popular Comunittee' dd. 15/08/2015 - M.(...).

B. Motivering

Na een grondige analyse van jullie asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u en uw broer niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie zich op identiek dezelfde asielmotieven beroepen. In hoofde van uw broer maakte het CGVS volgende analyse, dewelke ook voor u van toepassing is:

"Uit jullie verklaringen blijkt dat u en uw broer steeds in Libanon hebben gewoond en over de Libanese nationaliteit beschikken. De door jullie voorgehouden vrees wordt dan ook ten opzichte van Libanon, jullie land van nationaliteit, beoordeeld. Dat jullie van Palestijnse afkomst zijn en net als jullie familie bij UNRWA werden geregistreerd, doet in deze niet ter zake. Tijdens het gehoor verwijzen jullie weliswaar naar een aantal discriminaties, o.a. op het vlak van tewerkstelling, maar deze zijn onvoldoende zwaarwichtig om te stellen dat jullie niet over het volledige Libanese burgerschap beschikten (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 3 - zie CGVS, Ma.(...), p. 3-5).

Het CGVS stelt vervolgens vast dat jullie op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden door jullie aanvankelijk uit te geven voor staatloze Palestijnen uit Libanon (zie Verklaring M.(...), vraag 6 - zie Verklaring, Ma.(...), vraag 6), terwijl jullie in werkelijkheid het Libanees staatsburgerschap genieten. Meer nog, u liet op basis van onvolledige informatie bij de Libanese ambassade in Brussel een attest opstellen dat de foute identiteitsgegevens bevestigde (zie Documenten, attest Libanese ambassade van Brussel dd. 29/08/2016 - zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 16 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 2). Ook tijdens het eerste gehoor ontkende u uitdrukkelijk de Libanese (of een andere) nationaliteit te bezitten (zie CGVS, Ma.(...), p. 3). Vervolgens lieten jullie bij het invullen van de Verklaring van DVZ onvermeld dat jullie zus M.(...) onder de Libanese nationaliteit naar België was gekomen via gezinshereniging (zie Verklaring, M.(...), vraag 17 - zie Verklaring, Ma.(...), vraag 17). Pas tijdens beide gehoren van 4 januari 2017 lieten jullie bovenstaande foutieve informatie corrigeren (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 2 - zie CGVS, Ma.(...), p. 12, 23). Jullie verklaarden dat jullie uit vrees voor jullie leven een foutieve versie van de feiten gaven, maar dat jullie zich nadien bedachten. Momenteel verkiezen jullie de waarheid te zeggen, niet in het minst omdat jullie vreesden dat het CGVS alsnog zou ontdekken dat jullie de Libanese nationaliteit bezitten (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 2 - zie CGVS, Ma.(...), p. 4). Deze redenen nemen echter niet weg dat jullie het CGVS doelbewust trachtten te verhinderen een correcte inschatting te maken van jullie situatie en de voorgehouden vrees. Het CGVS beschikt daarnaast over informatie waaruit blijkt dat u reeds voordien een visum voor Griekenland heeft aangevraagd (zie administratief dossier, M.(...), Printrak.), hetgeen u echter met klem ontkent (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 8). Verder leggen jullie geen begin van bewijs voor betreffende jullie reisпас voor Palestijnen en jullie Libanese paspoorten (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 16 zie CGVS, Ma.(...), p. 3-4, 8, 10-11). Dergelijk zaken staan haaks op de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Het zijn stuk voor stuk negatieve indicatoren, niet alleen voor jullie voorgehouden vrees, maar ook voor jullie algemene geloofwaardigheid.

Voorts hecht het CGVS geen geloof aan de door jullie vrees voor de islamistische groepering 'Jund al Sham'.

Om te beginnen spreken jullie zich tegen over de identiteit van het slachtoffer van A.(...) F.(...). U beweert dat deze persoon H.(...) (aanspreektitel) M.(...) I.(...) B.(...) heette, waarbij 'M.(...)' zijn voornaam is en 'I.(...)' de naam van zijn vader (zie Vragenlijst, M.(...), vraag 3.5 - zie CGVS, Mohamad, 22/11/2016, p. 16, 17 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 1). Uw broer Ma.(...) noemt deze persoon echter 'I.(...) B.(...)', waarbij 'I.(...)' zijn voornaam is (zie CGVS, Ma.(...), p. 16-17). Dat jullie zich op dergelijke wijze tegenspreken over de naam van deze persoon, een buurtbewoner met wie jullie quasi iedere avond afspraken, is uiteraard een zeer negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Vervolgens spreken jullie zich op flagrante wijze tegen over de diverse incidenten die zich voordeden tussen 3 mei 2015 en jullie vertrek uit Libanon op 20 september 2015. U beweert dat jullie na de moord geschaduwd werd door leden van Jund al Sham en dat jullie de woning dienden te verlaten wanneer jullie het gevoel kregen dat men jullie in de gaten hield (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 6, 18-19 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 3, 4-5). Vreemd genoeg maakt uw broer hiervan geen melding. Volgens hem hebben jullie in die periode geregeld de ouderlijke woonst verlaten, maar was dit louter het gevolg van de algemene veiligheidssituatie in het kamp. In periodes dat het geweld escaleerde zochten jullie buiten het kamp onderdak tot de situatie kalmeerde (zie CGVS, Ma.(...), p. 8-9, 10, 17-19). Dit is uiteraard een compleet andere weergave van de feiten en doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Verder geven jullie te kennen dat de leden van Jund al Sham gezocht worden door de Libanese autoriteiten en dat ze zich binnen het kamp enkel kunnen voortbewegen binnen de wijken die onder hun controle staan. Jullie wijk bevindt zich op het grensgebied tussen twee facties, waardoor Jund al Sham er in zekere mate kan opereren (zie CGVS, M(...), 22/11/2016, p. 4-5, 19 - zie CGVS, M(...), 04/01/2017, p. 4 - zie CGVS, Ma(...), p. 9). Het is in die context bijzonder opmerkelijk dat jullie tussen 3 mei en 20 september 2015 steeds over en weer pendelden tussen jullie ouderlijke woonst en de veilige onderkomens die jullie buiten het kamp hadden. Indien jullie werkelijk van mening waren dat een vijandig gezinde militie ervan op de hoogte was waar jullie woonden en jullie wou liquideren, is het onbegrijpelijk dat jullie desondanks in het kamp bleven. Hiermee geconfronteerd blijken jullie geen afdoende verklaring te hebben (zie CGVS, M(...), 22/11/2016, p. 6 - zie CGVS, M(...), 04/01/2017, p. 3, 4 - zie CGVS, Ma(...), p. 8, 9, 10). Jullie beweren dat jullie nergens een duurzaam onderkomen kregen en dat jullie vrienden (!) jullie niet lieten blijven, wat niet kan overtuigen. Aangezien jullie de Libanese nationaliteit bezitten en een (al dan niet vast) inkomen hadden, mag er trouwens worden verwacht dat jullie zich buiten het kamp konden vestigen.

Voorts komen jullie verklaringen over jullie periode van 'huisarrest' weinig aannemelijk over. U beweert dat u constant in de woning bleef en de omgeving in de gaten hield. Uw broer Ma(...) verklaart dat hij enkel voor de hoogstnodige zaken de woning verliet, maar vreemd genoeg rekent hij daar ook enkele administratieve geplogenheden onder. Volgens Ma(...) moest hij steeds rennen als hij zich op straat begaf, een manier van doen waarvan hij toegeeft dat het inderdaad de aandacht trok (zie CGVS, Ma(...), p. 9). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen zeer weinig doorleefd overkomen.

Los daarvan is er de vaststelling dat Jund al Sham nà de moord (en de dreigtelefoon) geen enkele concrete actie tegen jullie heeft ondernomen. Dit is opmerkelijk aangezien u beweert dat de moordenaar, A(...) F(...), jullie had herkend en Jund al Sham wist waar jullie woonden. Dat ze jullie desondanks maanden ongemoeid lieten, terwijl u een context schetst waarin ongecontroleerd geweld en liquidaties dagelijkse kost zijn, strookt niet met de ernst van de voorgehouden vrees (zie boven). Het CGVS stelt bovendien vast dat er na jullie vertrek, een periode van intussen ongeveer anderhalf jaar, geen concrete indicaties waren dat jullie effectief door Jund al Sham werden gevisieerd.

Vervolgens beweert u dat uw vader in jullie naam ging onderhandelen bij de Lijan Shabiya. Jullie verklaringen over deze onderhandelingen blijven echter op de vlakte en zijn veeleer onvolledig. Zo weten jullie weinig of niets te vertellen over zijn bezoek aan het comité. Vervolgens kunnen jullie geen details geven over de onderhandelingen en is het eveneens onduidelijk wanneer jullie vader naar het comité trok. Jullie kunnen evenmin zeggen met wie hij er sprak (zie CGVS, M(...), 22/11/2016, p. 15-16 - zie CGVS, M(...), 04/01/2017, p. 6 - zie CGVS, Ma(...), 22/11/2016, p. 15-16, 20-21). Het CGVS stelt verder vast dat de attesten van de Lijan Shabiya een opvallende schrijffout in de Engelstalige hoofding bevatten. Zo is er sprake van de 'The Palestinian Popular Comittee' terwijl dit normaliter 'The Palestinian Popular Committee' moet zijn (zie Documenten, attest The Palestinian Popular Comittee dd. 15/08/2015). Het document bevat verder weinig concrete informatie over de reden of de omstandigheden waarin het werd opgesteld. Bovendien kan de auteur en de authenticiteit van het document niet worden geverifieerd. Aangezien jullie verklaringen niet overtuigen hebben de attesten dan ook weinig of geen bewijswaarde.

Ook aan de voorgehouden vrees voor Hezbollah kan geen geloof worden gehecht.

Uit het voorgaande bleek dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over de moord op H(...) M(...) I(...) B(...). Aangezien niet kan worden geloofd dat jullie getuigen waren van de moord, kan evenmin worden geloofd dat jullie als getuigen door Hezbollah worden gezocht. Het uitgangspunt van jullie vrees is dus compleet ongeloofwaardig.

Vervolgens is het merkwaardig dat jullie Libanon verlieten onder jullie eigen identiteit en met jullie eigen paspoorten via de luchthaven van Beiroet, een luchthaven waarvan jullie weten dat ze door Hezbollah wordt gecontroleerd. Gezien de voorgehouden vrees komt dit bijzonder vreemd over. Jullie slagen er niet in om dit opmerkelijk handelen te verklaren. Enerzijds verklaart u dat Hezbollah mogelijks niet had verwacht dat jullie zo snel het land zouden verlaten, wat weinig meer is dan een niet gefundeerde en bedenkelijke blote bewering. Anderzijds beweren jullie dat het jullie enige kans was om het land te verlaten, waarbij jullie erg gemakshalve voorbij gaan aan het gegeven dat er nog andere opties bestaan om Libanon te verlaten (zie CGVS, M(...), 22/11/2016, p. 6-7 - zie CGVS, Ma(...), p. 10). De manier waarop jullie Libanon verlieten ondergraaft in die zin de door jullie voorgehouden vrees voor Hezbollah.

Voorts is het opmerkelijk dat Hezbollah jullie tot 1 september 2015 ongemoeid liet, terwijl de weduwe reeds op de dag van de moord wist dat jullie ooggetuigen waren en mogelijks de dader(s) hadden gezien. Indien Hezbollah werkelijk een onderzoek naar de moord op één van hun leiders voerde, is het opmerkelijk dat ze drie maanden wachtten vooraleer ze contact opnamen met de voornaamste getuigen. Hiermee geconfronteerd hebben jullie geen afdoende uitleg voor deze opmerkelijke gang van zaken. Jullie beweren dat het iets met de rouwperiode had te maken en dat de weduwe Hezbollah pas

briefte nadat ze bij haar familie introk. Dat zijn echter weinig meer dan blote beweringen (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 18, 20 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 5 - zie Ma.(...), 04/01/2017, p. 21). Bovendien blijken jullie niet te weten hoe de weduwe van het slachtoffer heet en leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over jullie contacten met de weduwe. Zo beweert u dat uw moeder de weduwe opzocht maar dat ze niet thuis was (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 6), terwijl Ma.(...) ontkent dat uw familie contact met haar zocht (zie CGVS, Ma.(...), p. 22-23). Dit gezegd zijnde; Ma.(...) kan evenmin zeggen wanneer de weduwe haar woning in het kamp verliet (zie CGVS, M.(...), 04/01/2016, p. 23).

Los van voorgaande bemerkingen, blijken jullie verklaringen over de dreiging van Hezbollah weinig consistent. Zo leggen jullie weinig coherente verklaringen af over de inhoud van het telefoongesprek tussen uw vader en Hezbollah. Zo kan Ma.(...) geen uitsluitsel geven over de reactie van uw vader op de boodschap van de beller, terwijl u laat uitschijnen dat uw vader in krachtige bewoordingen zei dat hij niet akkoord ging met het voorstel (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 19 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 5 - zie CGVS, Ma.(...), p. 18, 21).

Verder halen jullie geen concrete of geloofwaardige feiten aan waaruit blijkt dat jullie effectief voor vervolging door Hezbollah moeten vrezen. Jullie verwijzen naar een Palestijnse jongen die door Hezbollah werd gerekruteerd om in Syrië een zelfmoordaanslag te plegen, maar diens wedervaren - gesteld dat het effectief plaatsvond - staat volledig los van jullie verhaal. Het doet in deze dus niet ter zake voor de beoordeling van jullie vrees (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 19 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 6).

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat jullie asielaanvraag draait rond de gemediatiseerde moord op H.(...) M.(...) I.(...) B.(...). Uit de voorgelegde documenten (zie Documenten, drie foto's met link naar artikels betreffende het overlijden van H.(...) M.(...) I.(...) B.(...)) én de tijdens het gehoor getoonde videofragmenten (zie CGVS, Ma.(...), p. 6-7) blijkt dat de media de nodige ruchtbaarheid aan de zaak hebben gegeven. Het is dus niet verwonderlijk dat jullie zich enigszins over het incident konden informeren en er bepaalde zaken over weten. Wat echter zeer verwonderlijk is, is de vaststelling dat jullie naar eigen zeggen niet wisten dat de persoon in kwestie, jullie buur, een kaderlid en vermaard ronselaar was. Jullie zouden dat pas na zijn overlijden ontdekt hebben (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 5 - zie CGVS, Ma.(...), p. 22). Gezien de reputatie van de persoon en de ruchtbaarheid die aan de moord werd gegeven, komt dit heel ongeloofwaardig over. Het is een bijkomende indicatie dat er geen enkel geloof aan jullie verklaringen kan worden gehecht.

Voorts verwijzen jullie naar de gespannen veiligheidssituatie in het kamp Ayn Al Helwe. Jullie halen echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jullie als gevolg van de veiligheidssituatie een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren (zie CGVS, Ma.(...), p. 6-7). Bovendien verblijft uw familie tot op heden in het kamp, zonder dat er indicaties zijn dat zij worden gevisieerd. Aangezien jullie de Libanese nationaliteit hebben, mag trouwens worden gesteld dat jullie buiten het kamp - aangenomen dat jullie er werkelijk tot jullie vertrek woonden - de nodige verblijfsalternatieven hebben. Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus jullie niet worden toegekend."

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en

Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12

november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door jullie voorgelegde stukken veranderen tenslotte niets aan bovenstaande appreciatie. Jullie identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens jullie identiteit, nationaliteit, en herkomst uit Libanon. Verder doen ze geen uitspraak over de voorgehouden vrees voor vervolging. De attesten van URWA bevestigen op hun beurt hoogstens dat jullie, ondanks jullie Libanese nationaliteit, tot op heden bij hen geregistreerd zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat onderhavig verzoekschrift het volgende opschrift bevat: "*Verzoekschrift tot nietigverklaring tegen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 28.02.2017*". Waar verzoeker aangeeft dat de *in casu* bestreden beslissing de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt, blijkt evenwel uit de procedurestukken dat de bestreden beslissing waarnaar verzoeker verwijst (administratief dossier, stuk 4) een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2017 betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, herneemt verzoeker zijn asielrelaas en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zijn relaas en dat van zijn broer, die zijn asielaanvraag baseert op dezelfde feiten, tegenstrijdigheden, incoherenties, vaagheden en onduidelijkheden bevat, voert verzoeker aan dat het evident is dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden veroorzaakt en dat het moeten terugkomen op bepaalde precieze elementen in zijnen hoofde veel stress heeft veroorzaakt. Verzoeker benadrukt dat hij de bewijselementen heeft neergelegd die zijn vrees en de vervolging bevestigen en meent dat de bestreden beslissing niet passend werd gemotiveerd en dat geen rekening werd gehouden met zijn werkelijke toestand, die hij spontaan heeft uitgelegd. Verwijzende naar punt 203 van de UNHCR gids meent verzoeker dat het vaak nodig is het voordeel van de twijfel te verlenen aan de asielzoeker. Verzoeker onderstreept in dit verband nog dat hij verschillende originele stukken heeft neergelegd teneinde zijn vrees en zijn goede trouw aan te tonen, doch dat deze documenten in de bestreden beslissing worden verworpen om reden dat de Libanese documenten valse documenten zouden zijn. Hij is evenwel van mening dat het aan de verwerende partij toekomt om de redenen uit te leggen die toelaten om te overwegen dat de overgelegde documenten vals zouden zijn, wat evenwel niet gebeurde in de bestreden beslissing, daar verzoeker van mening is dat de bewijsstukken zonder enige geldige uitleg van de tafel werden geveegd. Ten dien einde citeert verzoeker nog uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 18 april 2013, *Mo.Mc./France*, EHRM 19 september 2013, '*RJC Bois/France.coureur.DH*', EHRM 5 september 2013, *I.C./Suede* en verwijst hij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 maart 2017, nr. 195 325. Verzoeker verduidelijkt dat verweerder niet aangeeft om welke reden het attest en het certificaat van het Palestijns Volkscomité geen voldoende document is om de vrees van verzoeker te bewijzen en is tevens de mening toegedaan dat de video die hij heeft neergelegd wel degelijk in overweging moet worden genomen.

Wat betreft de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker enerzijds en deze van zijn broer anderzijds, voert verzoeker aan dat deze tegenstrijdigheden niet kunnen volstaan om de aangevochten beslissing te rechtvaardigen. Bovendien meent verzoeker "*dat deze tegenstrijdigheden kunnen geïnterpreteerd worden op een subjectieve manier en kon de tegenpartij niet zeggen dat de relazen van de twee broers volledig in tegenstelling zijn.*" en duidt hij vervolgens op punten die identiek zijn in de beide verklaringen, op het feit dat de beide broers Libanon hebben verlaten omwille van hun vrees ten aanzien van Jumd an Chan en Hezbollah en geen andere keuze hadden dan het land te verlaten. Ook met betrekking tot de motieven aangaande het feit dat noch Hezbollah, noch de "Jumd an Chan" (lees: Jund al Sham) actie ondernamen gedurende drie maanden tussen de moord en het vertrek van verzoeker uit Libanon, herneemt verzoeker zijn asielrelaas.

Verzoeker betwist voorts dat er geen enkel praktisch obstakel bestaat voor een Palestijnse vluchteling om terug te keren naar Libanon. Hij wijst erop dat de Arabische Liga (in het Protocol van Casablanca van 11.09.1995) meerdere adviezen heeft gegeven betreffende de hoedanigheid van de Palestijnse vluchteling om geen discriminerende en onevenwichtige situatie te krijgen tussen de Palestijnse en de Libanese mensen (betreffende onder meer de werkmogelijkheden en de verplaatsingsvrijheid). De Palestijnse vluchtelingen kennen in Libanon de meeste problemen op het vlak van sociale en economische integratie, op het vlak van werkmogelijkheden en op het vlak van sociale zorg. Het wordt de Palestijnse bevolking bijvoorbeeld geweigerd om meer dan 25 beroepen uit te oefenen (in de rechten- en medische sector bijvoorbeeld). Daarenboven hebben vele internationale instituten (zoals bv. de EU) de situatie van Palestijnse vluchtelingen veroordeeld, omwille van het feit dat ze op dit ogenblik in Libanon met zware discriminatie te kampen hebben. Onder verwijzing naar een artikel van Les clés du Moyen Orient getiteld "*Le statut des réfugiés palestiniens*" van 21 februari 2014 "(stuk 2)" en een artikel uit Collectif Palestine Libre met als titel "*Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El Helweh au Liban*" van 26 mei 2013 "(stuk 3)" voert verzoeker aan dat Palestijnen in Libanon zwaar gediscrimineerd worden, dat ze geen recht hebben op de Libanese nationaliteit, dat ze geen toegang hebben tot scholing, dat ze het recht niet hebben om eigenaar te worden, dat ze het recht niet hebben om een Palestijnse vereniging op te richten, dat er in kampen geen elektriciteit, geen water, geen ophaling van de vuilniszakken, geen brandweer, geen telefoon, geen school, geen ziekenhuis,... is, dat ze meer dan 70 beroepen niet mogen uitoefenen, dat het enige waar ze op kunnen rekenen UNRWA is, dat de financiële steun waarover UNRWA kan beschikken echter zwaar onvoldoende is en dat werkloosheid en armoede het gevolg zijn van discriminatie en niet helemaal kunnen opgelost worden.

Onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch van januari 2014 "(stuk 4)", een artikel getiteld "*Au Liban, les réfugiés palestiniens discriminés*" van 23 mei 2014 "(stuk 5)" en een artikel van France Press met als titel "*Le Liban, débordé par des réfugiés, impose des visas aux syriens*" van 5 januari 2015 (stuk 6) wijst verzoeker er nog op dat er minstens 600.000 Syrische Palestijnse vluchtelingen Libanon binnengekomen zijn sinds het begin van de oorlog, dat de sociale en economische omstandigheden er erbarmelijk zijn, dat de aanwezigheid van Syrische vluchtelingen een belangrijke impact heeft op de Libanese economie (en meer bepaald op het vlak van werkloosheid) en dat Syrische vluchtelingen voortaan verplicht zijn om een visum voor te leggen alvorens ze het land mogen betreden. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie in de kampen niet grondig genoeg onderzocht te hebben en onvoldoende rekening te hebben gehouden met het opkomende gewapende conflict in Syrië.

In een laatste onderdeel, dat handelt over artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voegt verzoeker nog toe dat de situatie van het Palestijnse volk in Libanon op sociaal en juridisch vlak heel problematisch is en dat de UNRWA door het Syrische conflict moeite heeft om een evenwichtige situatie te vinden.

In ondergeschikte orde vordert verzoeker "*de nietigverklaring*" van de bestreden beslissing en vordert hij de terugzending van de zaak voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2.1. Hoewel in het verzoekschrift melding wordt gemaakt van een geïnventariseerde stukkenbundel, worden aan het verzoekschrift evenwel geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken van M. S. S. (broer van verzoeker) en diens gehoorverslag.

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting dient derhalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker zich baseert op dezelfde asielmotieven als zijn broer, zodat de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in diens hoofd eveneens op verzoeker van toepassing is en waarin wordt overwogen dat diens asielaanvraag wordt geweigerd, daar (1) verzoekers voorgehouden vrees moet worden beoordeeld ten opzichte van Libanon, nu verzoeker de Libanese nationaliteit bezit

en de door hem voorgehouden discriminaties onvoldoende zwaarwichtig te zijn om te besluiten dat hij (evenals zijn broer) niet over het volledige Libanese burgerschap beschikt; (2) verzoeker en zijn broer op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden door zich aanvankelijk uit te geven voor staatloze Palestijnen uit Libanon, terwijl zij in werkelijkheid over de Libanese nationaliteit beschikken, wat haaks staat op de medewerkingsplicht; (3) geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoekers en verzoekers broer opgeworpen vrees ten aanzien van de islamitische groepering 'Jund al Sham', nu (a) zij zich tegenspreken met betrekking tot de identiteit van het slachtoffer A.F., (b) zij zich bovendien op flagrante wijze tegenspreken over de diverse incidenten die zich voordeden tussen 3 mei 2015 en hun vertrek uit Libanon op 20 september 2015, (c) het onbegrijpelijk is dat verzoeker en zijn broer in het kamp bleven, waarin de leden van 'Jund al Sham' in zekere mate konden opereren en niet kan overtuigen dat zij zich niet buiten het kamp konden vestigen, veilig van de islamitische groepering, (d) hun verklaringen over de periode van 'huisarrest' weinig aannemelijk zijn, (e) niet kan overtuigen dat 'Jund al Sham' na de moord en de dreigtelefoon geen enkele concrete actie tegen hen ondernomen heeft en (f) hun verklaringen over de onderhandelingen die hun vader ondernam bij de 'Lijan Shabiya' zeer op de vlakte en onvolledig blijven en aan de voorgelegde documenten dienaangaande weinig of geen bewijswaarde kan worden gehecht, zoals wordt toegelicht; (4) evenmin geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden vrees voor Hezbollah, aangezien (a) er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen in verband met de moord op H.M.I.B. en het feit dat verzoeker en zijn broer getuigen waren bij die moord en dus evenmin geloofd kan worden dat zij gezocht worden als getuigen door Hezbollah, (b) het merkwaardig is dat verzoeker en zijn broer Libanon onder eigen identiteit verlieten via een luchthaven waarvan zij wisten dat deze door Hezbollah gecontroleerd wordt, (c) het opmerkelijk is dat Hezbollah hen tot 1 september 2015 ongemoeid liet, terwijl de weduwe reeds op de dag van de moord wist dat verzoeker en zijn broer ooggetuigen waren en mogelijk de dader(s) gezien hadden, (d) hun verklaringen over de dreiging van Hezbollah weinig consistent zijn en (e) geen concrete of geloofwaardige feiten worden aangehaald waaruit blijkt dat zij effectief voor vervolging door Hezbollah moeten vrezen; (5) het moet worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag (evenals deze van zijn broer) rond de gemediatiseerde moord op H.M.I.B. draait zodat het niet verwonderlijk is dat zij zich enigszins over het incident konden informeren en er bepaalde zaken over weten, doch dat het zeer ongeloofwaardig is dat zij naar eigen zeggen niet wisten dat de persoon in kwestie, een kaderlid en vermaard ronselaar was; (6) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij als gevolg van de veiligheidssituatie in het kamp Ayn Al Helwe een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren en bovendien zijn familie tot op heden in het kamp verblijft, zonder dat er indicaties zijn dat zij worden gevisieerd en verwacht mag worden dat zij buiten het kamp vestigingsalternatieven hebben; (ii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2017 (CG nr. 1528820), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

3.5.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de Libanese nationaliteit bezit (stuk 17, Documenten, Libanese identiteitskaart). Verzoeker bevestigt dit ook in zijn verklaringen en in zijn verzoekschrift. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift aanvoert dat de UNRWA niet meer kon tussenkomen om zijn veiligheid te garanderen en niet de nodige capaciteit heeft om de massaverplaatsingen aan te pakken, merkt de Raad op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de verwijzing naar de UNRWA niet dienstig is, nu hij over de Libanese nationaliteit beschikt en aangenomen mag worden dat hij buiten de Palestijnse vluchtelingenkampen de nodige verblijfsalternatieven kan hebben. De attesten van UNRWA bevestigen hooguit dat verzoeker, ondanks zijn Libanese nationaliteit, tot op heden bij hen geregistreerd is, zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht overweegt in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog uiteenzet dat Palestijnen in Libanon zwaar gediscrimineerd worden, dat ze geen recht hebben op de Libanese nationaliteit, dat ze geen toegang hebben tot scholing, dat ze het recht niet hebben om eigenaar te worden, dat ze het recht niet hebben om een Palestijnse vereniging op te richten, dat er in kampen geen elektriciteit, geen water, geen ophaling van de vuilniszakken, geen brandweer, geen telefoon, geen school, geen ziekenhuis,... is, dat ze meer dan 70 beroepen niet mogen uitoefenen, dat het enige waar ze op kunnen rekenen UNRWA is, dat de financiële steun waarover UNRWA kan beschikken echter zwaar onvoldoende is en dat werkloosheid en armoede het gevolg zijn van discriminatie en niet helemaal kunnen opgelost worden, benadrukt de Raad nog dat de juridische situatie en de zorgwekkende socio-economische situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon bezwaarlijk kan worden betrokken op verzoekers situatie nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk de Libanese nationaliteit bezit, hij tot het vierde middelbaar les bij een UNRWA-school kon volgen, dat zijn familie over een eigen woning beschikt in het Palestijns vluchtelingenkamp Ayn Al Helwe en dat hij bovendien als zelfstandige techniker werkte tot aan zijn vertrek naar België. De algemene stelling in het verzoekschrift dat Palestijnen in Libanon zwaar gediscrimineerd worden en de verwijzing in dit

verband naar verschillende objectieve bronnen, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker geen volwaardig Libanees burgerschap geniet. Verzoeker toont met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin aan dat er in zijn hoofde, als Libanees staatsburger, sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekers vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon, zoals correct in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en niet door verzoeker wordt tegengesproken in het verzoekschrift.

3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Libanon is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met Jund al Sham, noch aan de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Hezbollah.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

3.6.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan immers worden bijgetreden waar deze op goede gronden oordeelt dat verzoeker op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden, wat haaks staat op de medewerkingsplicht: ***“Het CGVS stelt vervolgens vast dat jullie op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden door jullie aanvankelijk uit te geven voor staatloze Palestijnen uit Libanon (zie Verklaring M.(...), vraag 6 - zie Verklaring, Ma.(...), vraag 6), terwijl jullie in werkelijkheid het Libanees staatsburgerschap genieten. Meer nog, u liet op basis van onvolledige informatie bij de Libanese ambassade in Brussel een attest opstellen dat de foute identiteitsgegevens bevestigde (zie Documenten, attest Libanese ambassade van Brussel dd. 29/08/2016 - zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 16 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 2). Ook tijdens het eerste gehoor ontkende u uitdrukkelijk de Libanese (of een andere) nationaliteit te bezitten (zie CGVS, Ma.(...), p. 3). Vervolgens lieten jullie bij het invullen van de Verklaring van DVZ onvermeld dat jullie zus M.(...) onder de Libanese nationaliteit naar België was gekomen via gezinshereniging (zie Verklaring, M.(...), vraag 17 - zie Verklaring, Ma.(...), vraag 17). Pas tijdens beide gehoren van 4 januari 2017 lieten jullie bovenstaande foutieve informatie corrigeren (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 2 - zie CGVS, Ma.(...), p. 12, 23). Jullie verklaarden dat jullie uit vrees voor jullie leven een foutieve versie van de feiten gaven, maar dat jullie zich nadien bedachten. Momenteel verkiezen jullie de waarheid te zeggen, niet in het minst omdat jullie vreesden dat het CGVS alsnog zou ontdekken dat jullie de Libanese nationaliteit bezitten (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 2 - zie CGVS, Ma.(...), p. 4). Deze redenen nemen echter niet weg dat jullie het CGVS doelbewust trachtten te verhinderen een correcte inschatting te maken van jullie situatie en de voorgehouden vrees. Het CGVS beschikt daarnaast over informatie waaruit blijkt dat u reeds voordien een visum voor Griekenland heeft aangevraagd (zie administratief dossier, M.(...), Printrak.), hetgeen u echter met klem ontkent (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 8). Verder leggen jullie geen begin van bewijs voor betreffende jullie reis pas voor Palestijnen en jullie Libanese paspoorten (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 16 zie CGVS, Ma.(...), p. 3-4, 8, 10-11). Dergelijk zaken staan haaks op de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Het zijn stuk voor stuk negatieve indicatoren, niet alleen voor jullie voorgehouden vrees, maar ook voor jullie algemene geloofwaardigheid.”*** Met de enkele vermelding dat verzoeker “op spontane wijze verklaard heeft bij zijn tweede verhoor dat hij de Libanese nationaliteit heeft”, slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente motivering en overwegingen in de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Bovendien verwijst verzoeker in het onderhavige verzoekschrift zelf wel uitdrukkelijk naar zijn visumaanvraag in Griekenland in juni 2015, hetgeen hij evenwel nog met klem ontkende tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 5, p. 7), zodat bezwaarlijk kan worden ingezien hoe verzoeker “spontaan alles heeft verklaard” tijdens het gehoor en ernstige kanttekeningen dienen te worden geplaatst bij verzoekers medewerking.

3.6.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd worden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker opgeworpen vrees ten aanzien van de islamitische groepering 'Jund al Sham'. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat (1) verzoeker en zijn broer zich tegenspreken met betrekking tot de identiteit van het slachtoffer A.F., (2) zij zich bovendien op flagrante wijze tegenspreken over de diverse incidenten die zich voordeden tussen 3 mei 2015 en hun vertrek uit Libanon op 20 september 2015, (3) het onbegrijpelijk is dat verzoeker en zijn broer in het kamp bleven, waarin de leden van Jund al Sham in zekere mate konden opereren en niet kan overtuigen dat zij zich niet buiten het kamp konden vestigen, veilig van de islamitische groepering, (4) hun verklaringen over de periode van 'huisarrest' weinig aannemelijk zijn, (5) niet kan overtuigen dat Jund al Sham na de moord en de dreigtelefoon geen enkele concrete actie tegen hen ondernomen heeft en (6) hun verklaringen over de onderhandelingen die hun vader ondernam bij de Lijan Shabiya zeer op de vlakte blijven, onvolledig zijn en aan de voorgelegde documenten dienaangaande weinig of geen bewijswaarde kan worden gehecht, zoals wordt toegelicht.

Ook kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze pertinent en op goede gronden overweegt in de bestreden beslissing dat evenmin geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor Hezbollah, aangezien (1) er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoeker en deze van zijn broer in verband met de moord op H.M.I.B. en het feit dat zij getuigen waren bij die moord en dus evenmin geloofd kan worden dat zij gezocht worden als getuigen door Hezbollah, (2) het merkwaardig is dat verzoeker en zijn broer Libanon onder eigen identiteit verlieten via een luchthaven waarvan zij wisten dat deze door Hezbollah gecontroleerd wordt, (3) het opmerkelijk is dat Hezbollah hen tot 1 september 2015 ongemoeid liet, terwijl de weduwe reeds op de dag van de moord wist dat verzoeker en zijn broer ooggetuigen waren en mogelijk de dader(s) gezien hadden, (4) hun verklaringen over de dreiging van Hezbollah weinig consistent zijn en (5) geen concrete of geloofwaardige feiten worden aangehaald waaruit blijkt dat zij effectief voor vervolging door Hezbollah moeten vrezen.

Met de stelling: "(...) *Dat de twee broers op identieke wijze de omstandigheden hebben verhaald van de moord op "H.M.I.B." en van de pogingen van hun vader om een oplossing te vinden om het vluchtelingenkamp te verlaten.*

Dat de twee broers op identieke wijze de telefoongesprekken hebben uitgelegd tussen de Islamitische groepering "JUMD AN CHAN" in het begin en Hezbollah nadien.

Dat de beide broers LIBANON hebben verlaten ten gevolge van de bedreigingen die werden geuit door de Islamitische groepering "JUMD AN CHAN" en eveneens door Hezbollah.

Dat de verzoeker en zijn broer geen andere keuze hadden dat Libanon verlaten.", slaagt verzoeker er allerm minst in de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer M. uit te klaren. In zoverre verzoeker aanhaalt dat beide broers op identieke wijze de moord op H.M.I.B. en de pogingen van hun vader om een oplossing te vinden hebben verhaald, gaat verzoeker evenwel voorbij aan de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat hun verklaringen uitermate vaag en beperkt zijn, zodat zij de geloofwaardigheid van hun asielrelaas bezwaarlijk kunnen herstellen. De Raad wijst er voorts op dat het louter verwijzen naar bepaalde aspecten uit de verklaringen die, volgens verzoeker, wel overeenstemmen, geenszins op overtuigende wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden – die betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas – kunnen herstellen.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat zijn broer en hijzelf duidelijk hebben uitgelegd waarom noch Hezbollah, noch "Jumd an Chan" gereageerd hebben gedurende de drie maanden tussen de moord en hun vertrek uit Libanon, merkt de Raad op dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van de eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende uiteengezet: "(...) *Los daarvan is er de vaststelling dat Jund al Sham na de moord (en de dreigtelefoon) geen enkele concrete actie tegen jullie heeft ondernomen. Dit is opmerkelijk aangezien u beweert dat de moordenaar, A.(...) F.(...) , jullie had herkend en Jund al Sham wist waar jullie woonden. Dat ze jullie desondanks maanden ongemoeid lieten, terwijl u een context schetst waarin ongecontroleerd geweld en liquidaties dagelijkse kost zijn, strookt niet met de ernst van de voorgehouden vrees (zie boven). Het CGVS stelt bovendien vast dat er na jullie vertrek, een periode van intussen ongeveer anderhalf jaar, geen concrete indicaties waren dat jullie effectief door Jund al Sham werden gevisieerd.*" en wordt eveneens pertinent overwogen: " (...)

Voorts is het opmerkelijk dat Hezbollah jullie tot 1 september 2015 ongemoeid liet, terwijl de weduwe reeds op de dag van de moord wist dat jullie ooggetuigen waren en mogelijks de dader(s) hadden gezien. Indien Hezbollah werkelijk een onderzoek naar de moord op één van hun leiders voerde, is het opmerkelijk dat ze drie maanden wachtten vooraleer ze contact opnamen met de voornaamste getuigen. Hiermee geconfronteerd hebben jullie geen afdoende uitleg voor deze opmerkelijke gang van zaken. Jullie beweren dat het iets met de rouwperiode had te maken en dat de weduwe Hezbollah pas briefte nadat ze bij haar familie introk. Dat zijn echter weinig meer dan blote beweringen (zie CGVS, M.(...), 22/11/2016, p. 18, 20 - zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 5 - zie Ma.(...), 04/01/2017, p. 21). Bovendien blijken jullie niet te weten hoe de weduwe van het slachtoffer heet en leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over jullie contacten met de weduwe. Zo beweert u dat uw moeder de weduwe opzocht maar dat ze niet thuis was (zie CGVS, M.(...), 04/01/2017, p. 6), terwijl Ma.(...) ontkent dat uw familie contact met haar zocht (zie CGVS, Ma.(...), p. 22-23). Dit gezegd zijnde; Ma.(...) kan evenmin zeggen wanneer de weduwe haar woning in het kamp verliet (zie CGVS, M.(...), 04/01/2016, p. 23).” Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker het stilzitten van beide groeperingen nog meent te kunnen verklaren door erop te wijzen dat het voor hen onmogelijk was om het kamp te verlaten en dat “Jumd an Chan” “als beeld hebben beschouwd te worden als ‘beschermer van de Palestijnse vluchtelingen in LIBAN’”.

In zoverre verzoeker op algemene wijze aangeeft dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdelijk misverstanden veroorzaakt, slaagt hij er niet in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden, onwetendheden en incoherente verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 5). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 19), dat hij bij aanvang van het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij bij aanvang van het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, behalve dat hij wel degelijk een nationaliteit bezit (namelijk de Libanese) in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij onder veel stress stond door het “*moeten terugkeren naar bepaalde precieze elementen*”, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Elke asielzoeker staat onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Uit het administratief dossier blijkt immers nergens dat verzoeker in de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen.

3.6.3. Wat betreft de door hem neergelegde documenten, wenst verzoeker te betwisten dat de Libanese documenten vervalsingen zouden zijn. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan voorhouden dat aan deze documenten geen bewijskracht kan worden gegeven en dat het bovendien aan de commissaris-generaal toekomt om de redenen uit te leggen die toelaten om te overwegen dat de voorgelegde documenten valse documenten zouden zijn. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij verschillende originele stukken heeft neergelegd. De Raad wijst erop dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen objectieve bewijswaarde hebben. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. In zoverre verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uitlegt om welke reden het attest en het certificaat werd afgeleverd door het Palestijns Volkscomité geen voldoende document is om de vrees van verzoeker te bewijzen, gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing waar met betrekking tot deze documenten terecht wordt overwogen: "(...) *Het CGVS stelt verder vast dat de attesten van de Lijan Shabiya een opvallende schrijffout in de Engelstalige hoofding bevatten. Zo is er sprake van de 'The Palestinian Popular Comunittee' terwijl dit normaliter 'The Palestinian Popular Committee' moet zijn (zie Documenten, attest The Palestinian Popular Comunittee dd. 15/08/2015). Het document bevat verder weinig concrete informatie over de reden of de omstandigheden waarin het werd opgesteld. Bovendien kan de auteur en de authenticiteit van het document niet worden geverifieerd. Aangezien jullie verklaringen niet overtuigen hebben de attesten dan ook weinig of geen bewijswaarde.*" De argumentatie dat dit document officieel is, uitgaat van de autoriteiten, duidelijk vermeldt dat verzoeker bedreigd wordt, dat de verzoeker had uitgelegd dat dit document werd opgesteld teneinde hen toe te laten hun vertrek uit het vluchtelingenkamp voor te bereiden en dat het onjuist is te menen dat dit document geen enkele vermelding bevat van de omstandigheden waaronder het werd opgesteld en de authenticiteit van de auteurs niet werd nagezien, kan deze appreciatie niet ombuigen.

3.6.4. De Raad merkt op dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.6.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees

voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ook de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische situatie en de verslechterde leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen te Libanon kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Dit moet steeds *in concreto* worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft. De Raad herhaalt dat verzoeker de Libanese nationaliteit bezit en dat aangenomen mag worden dat hij over de nodige verblijfsalternatieven buiten het kamp beschikt, hetgeen hij in het verzoekschrift op geen enkele wijze ontkracht. Hij toont derhalve niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar

beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Met de loutere verwijzing naar de influx van Syrische vluchtelingen in Libanon, die een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder en de stelling dat de veiligheidssituatie in Libanon sinds 2013 verslechterd is en dat het geweld in het land is toegenomen, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *"Voorts verwijzen jullie naar de gespannen veiligheidssituatie in het kamp Ayn Al Helwe. Jullie halen echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jullie als gevolg van de veiligheidssituatie een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren (zie CGVS, Ma(...), p. 6-7). Bovendien verblijft uw familie tot op heden in het kamp, zonder dat er indicaties zijn dat zij worden geïdoleerd. Aangezien jullie de Libanese nationaliteit hebben, mag trouwens worden gesteld dat jullie buiten het kamp - aangenomen dat jullie er werkelijk tot jullie vertrek woonden - de nodige verblijfsalternatieven hebben."*

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.8. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Wat betreft de attesten van de Lijan Shabiya wordt verwezen naar hetgeen zoals hoger reeds werd uiteengezet in punt 3.6.3.

Voor het overige voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om *"de nietigverklaring van de bestreden beslissing"*, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële

elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS